

fot. Jean-Baptiste Millot

26 sierpnia, poniedziałek, godz. 19.30
Kościół Ewangelicki, ul. Grodzka 58

Pierre Hantai

klawesyn

William Byrd

(1543–1623)

WARIACJE NA TEMAT „THE WOODS SO WILDE”

Johann Sebastian Bach

(1685–1750)

SUITA d-moll BWV 995

Ouverture

Sarabande

Gigue

SINFONIA g-moll BWV 797

CIACONNA BWV 1004

* * *

Johann Sebastian Bach

WARIACJE GOLDBERGOWSKIE BWV 988 (wyjątki)

Pierre Hantaï już w wieku dziesięciu lat odkrywa muzykę Bacha. Pod wpływem Gustava Leonhardta rozpoczyna naukę gry na klawesynie, najpierw samodzielnie, następnie pod kierunkiem Arthura Haasa. Koncertuje jako solista oraz z braćmi – Markiem (flet) oraz Jérôme (viola da gamba). Przez dwa lata studiuje u Gustava Leonhardta, który następnie zaprasza go do wspólnych koncertów. W kolejnych latach, Pierre Hantaï występuje z licznymi muzykami i dyrygentami, takimi jak Philippe Herreweghe, bracia Kuijken, czy Marc Minkowski. W międzyczasie, Pierre Hantaï koncertuje jako solista na całym świecie. Muzyka kameralna staje się jego domeną. Często zapraszany jest do współpracy przez Jordi'ego Savalla. Występuje również z takimi artystami jak Skip Sempé, Amandine Beyer, Olivier Fortin, Christophe Coin, czy Jean-Guihen Queyras.

W jego bogatej dyskografii wyróżnić można ostatnie nagrania Mirare, pięć płyt CD z sonatami Domenico Scarlatti'ego, bardzo dobrze przyjętych zarówno przez publiczność, jak i prasę oraz nagranie sonat Bacha, dokonane z bratem Markiem, grającym na flecie, za które otrzymali nagrodę Diapason d'Or.

Pierre Hantaï discovered the music of Bach in his 10th year. Under the influence of Gustav Leonhardt he begins to learn the harpsichord playing, first alone, then later under the guidance of Arthur Haas. He already gives his first concerts as a soloist or with his brothers, Marc (flute) and Jérôme (viola da gamba). He studied for two years in Amsterdam with Gustav Leonhardt, who then invited him to perform under his direction. In the following years, Pierre Hantaï performed with numerous musicians and conductors, including Philippe Herreweghe, the brothers Kuijken or Marc Minkowski.

Meanwhile, Pierre Hantaï appears mostly as a soloist in his worldwide concerts. Invited regularly by Jordi Savall, chamber music is one of his main focuses. He collaborates with artists such as Skip Sempé, Amandine Beyer, Olivier Fortin, Christophe Coin and Jean-Guihen Queyras. In his diverse discography are the last recordings of Mirare to highlight: five CDs with sonatas by Domenico Scarlatti, the audience and the press were well received, and most recently a recording of the Bach sonatas with his brother Marc on the flute, which included a Diapason d'Or was awarded.

KOŚCIÓŁ ŚWIĘTEGO MARCINA – został ufundowany dla Karmelitanek Bosych. Po ich przeniesieniu do innego klasztoru w roku 1786 został wolą Senatu Rzeczypospolitej Krakowskiej przekazany we władanie ewangelikom. Był to wyraz uznania miasta dla tej społeczności, a zarazem akt naprawy wyrządzonych w przeszłości krzywd.

Świątynia powstawała w latach 1637–1640 według projektu Jana Trevano. Pod względem stylistycznym należy do wczesnego baroku i stanowi rzymską kontynuację w zakresie budownictwa sakralnego. W niezmiennym, barokowym wnętrzu na uwagę zasługują wysokiej klasy zabytki, jak między innymi: drewniany krucyfiks (około 1380 r.), jeden z dwóch najstarszych w Krakowie oraz w retabulum obraz Henryka Siemiradzkiego malowany w roku 1882. Przekraczając bramę kościoła, warto zatrzymać się przed umieszczoną nad wejściem sentencją: „Frustra vivit qui nemini prodest” („Próżno żyje, kto nikomu nie przynosi pożytku”).